

RONNY LOBO: SCHRIJVENDE ARCHITECT

Architect Ronny Lobo, afgestudeerd aan de faculteit Bouwkunde in 1978, verzamelde in het contact met opdrachtgevers zoveel verhalen, dat hij besloot er een roman over te schrijven. Het boek, *Bouwen op drijfzand*, is op 8 oktober jl. verschenen bij uitgeverij In de Knipscheer. Het boek is bij Waltman verkrijgbaar.

DOOR MANON SCHOTMAN

“Op Curaçao en Bonaire ontwerp ik veel woningen voor particuliere opdrachtgevers, vaak voor Nederlandse echtparen. Als architect bouw je een relatie op met je opdrachtgevers, en vaak is dat ook goed voor het ontwerp. Over die relatie gaat mijn roman, ‘Bouwen op drijfzand’. Het boek is voor een belangrijk deel autobiografisch.

Toen ik begon met studeren stond het faculteitsgebouw van Bakema aan het Mekelpark er nog maar net. Bakema was een van de grote namen die in die tijd met de faculteit verbonden waren. Andere grootheden waren Herman Hertzberger en Aldo van Eyck, mijn idool. Van Eyck bracht een humanistische grondslag in de architectuur. Ik pas die humanistische principes ook toe in de gebouwen die ik ontwerp in het Caraïbisch gebied, ook al zien ze er heel anders uit dan gebouwen die je in Nederland zou maken. Dat maakt niet uit: het gaat er niet om welke vorm je kiest. Vorm staat op de tweede plaats, dat leerden wij toen. Op de eerste plaats staan intermenselijke relaties, daar komt de vorm vanzelf uit voort. Bij veel hedendaagse architecten zie je veel ‘vormwil’; zo noemden wij dat destijds. Ze maken een bepaalde vorm en stoppen daar vervolgens het programma in. Dat mocht in mijn tijd absoluut niet: als er teveel vormwil in je gebouw zat, kreeg je een onvoldoende. In mijn eigen gebouwen

gebruik ik veel kleur, zoals Aldo van Eyck dat ook deed in het Moederhuis in Amsterdam [aan de Plantage Middenlaan, red.]. Kleur is heel belangrijk voor mensen, iedereen heeft kleur nodig.

De hoofdpersoon in mijn boek is een architect die woningen ontwerpt in het Caraïbisch gebied, net als ik. Een van mijn opdrachtgevers, een moeilijke man, komt er zelfs letterlijk in voor. Zelfs zijn voornaam klopt. Als het boek een bestseller wordt, en die man leest het, dan zal hij bepaalde details waarschijnlijk niet zo leuk vinden. De architect in het boek raakt verwickeld in een liefdesrelatie met een van zijn opdrachtgeefsters. Dat gedeelte is niet autobiografisch, zo spannend is mijn leven niet geweest. [lacht]”.

Bron: 28 OCTOBER 2013 *B Nieuws* #3

PERIODIEK VAN DE FACULTEIT BOUWKUNDE | TU DELFT